

Голас Радзімы

ВЫДАННЕ БЕЛАРУСКАЙ СЕКЦЫІ КАМІТЭТА ЗА ВЯРТАННЕ НА РАДЗІМУ І РАЗВІЦЦЕ КУЛЬТУРНЫХ СВЯЗЕЙ З СУАЧЫННІКАМІ

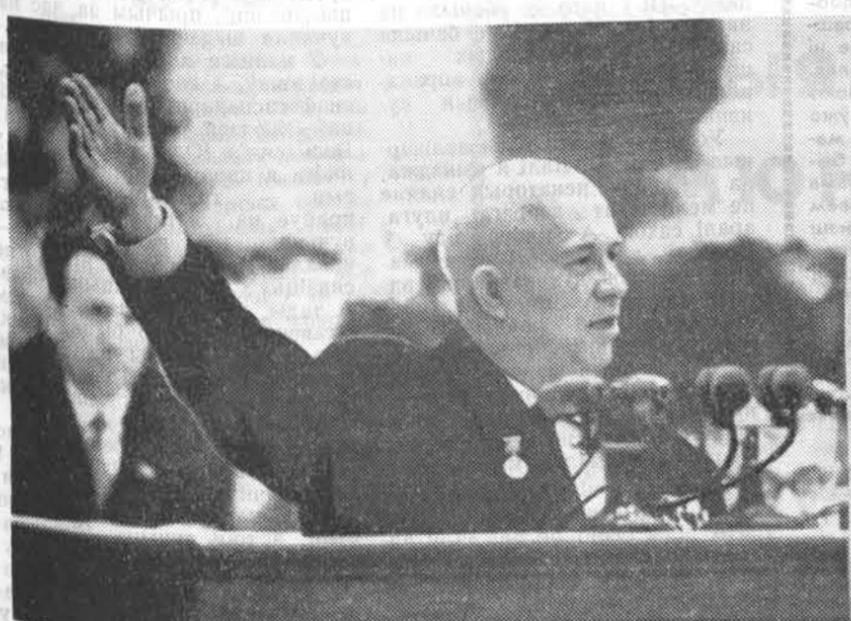
№ 4 (588)

Студзень 1962 г.

Год выдання 8-ы

ГАСАУ ГРУНТУЕЦА НА СПАЛУЧЭННІ АГУЛЬНАНАРОДНЫХ ІНТАРЭСАУ З МАТЭРЫЯЛЬНАЙ ЗАЦІКАУЛЕНАСЦЮ КАЛГАСАУ І КАЛГАСНІКАУ У ВЫНІКАХ ІХ ПРАЦЫ. ДЗЯРЖАВА БУДЗЕ САДЗЕЙНІЧАЦЬ РОСТУ ПРАДУКЦЫЙНЫХ СІЛ КАЛГАСНАГА ЛАДУ, ЭКАНАМІЧНАГА УЗДЫМУ УСІХ КАЛГАСАУ.

(3 Праграмы КПСС)

На нарадзе работнікаў сельскай гаспадаркі Беларусі ў Мінску. Выступае М. С. Хрушчоў.

Чаша багацця будзе напоўнена

Вялікая нарада работнікаў сельскай гаспадаркі ў Мінску

Два дні ў Мінску праходзіла нарада работнікаў сельскай гаспадаркі рэспублікі. У яе рабоце ўдзельнічала каля 1 300 пасланцоў калгасаў і саўгасаў разам з партыйным і савецкім актывам, вучонымі. У нарадзе прымаў удзел Першы сакратар Цэнтральнага Камітэта КПСС, Старшыня Савета Міністраў СССР Мікіта Сяргеевіч Хрушчоў, а таксама госці з братніх савецкіх рэспублік.

Даклад аб задачах работнікаў сельскай гаспадаркі Беларусі на выкананні рашэнняў XXII з'езда КПСС і далейшым развіццём сельскай гаспадаркі зрабіў першы сакратар ЦК Кампартыі Беларусі К. Т. Мазураў.

Дакладчык, які і выступаючы пасля дакладу, адзначыў, што беларускія хлебаводы маюць усё, каб развіць сельскую гаспадарку і дабівацца высокіх ураджаяў. Дзякуючы дапамозе дзяржавы, балоты з крыніцы галечы і хвороб ператварыліся ў крыніцы пладароддзя. Больш 55 тысяч трактараў працуюць на палях рэспублікі, 14 тысяч камбайнаў збіраюць ураджай. У гэтым годзе да машынага парку рэспублікі прыбавіцца яшчэ не менш 11 тысяч трактараў і камбайнаў.

Але, як адзначыў К. Т. Мазураў, рэспубліка атрымлівае яшчэ нізкія ўраджай. Прычына гэтага — ў няправільным выкарыстанні зямлі. Каб поўнасцю забяспечыць патрэбы рэспублікі ў збожжы, трэба вырабляць не 125 мільёнаў, а не менш як 500 мільёнаў пудоў у год, або ў чатыры разы больш, чым у 1961 годзе.

Вось як гэтага дабіцца і раіліся перадавікі сельскай гаспадаркі, якія атрымліваюць высокія ўраджай на беларускай зямлі, вучоныя, партыйныя, савецкія работнікі.

На нарадзе з вялікай прамовай выступіў Першы Сакратар ЦК КПСС, Старшыня Савета Міністраў СССР таварыш М. С. Хрушчоў. Яго прамова была выслухана з велізарнай увагай. Работнікі сельскай гаспадаркі пачулі ў ёй глыбокую крытыку недахопаў, разумную парадку, як

гэтыя недахопы ліквідаваць і дабіцца ў сельскай гаспадарцы Беларусі яшчэ лепшых вынікаў.

Удзельнікі нарады адзінадушна прынялі пісьмо Цэнтральнаму Камітэту Камуністычнай Партыі Савецкага Саюза і таварышу Мікіту Сяргеевічу Хрушчоў. У гэтым пісьме гаворыцца:

«Мы, удзельнікі рэспубліканскай нарады работнікаў сельскай гаспадаркі, ад імя ўсіх працаўнікоў калгасаў і саўгасаў Беларусі звяртаемся са словамі гарачага, сардэчнага прывітання да ленинскага Цэнтральнага Камітэта Камуністычнай партыі Савецкага Саюза, да Вас, дарагі Мікіта Сяргеевіч, — нястомнага барацьбіта за народнае шчасце.

Наша нарада праходзіць у знамянальны час, у абстаноўцы небывалага палітычнага і творчага ўздыму, выкліканага рашэннямі гістарычнага XXII з'езда КПСС, які прыняў навукова абгрунтаваную, канкрэтную праграму пабудовы камунізму — самага справядлівага грамадства, якое ўсталёўвае на зямлі Мір, Працу, Свабоду, Роўнасць, Брацтва і Шчасце ўсіх народаў.

Працоўныя Беларусі, які і ўсе савецкія людзі, успрынялі рашэнні XXII з'езда КПСС, новую Праграму партыі як найвышэйшую мэту сваёй творчай, стваральнай дзейнасці. Мы бязмежна ўдзячныя Цэнтральнаму Камітэту і асабіста Вам, Мікіта Сяргеевіч, за смелыя і рашучыя дзеянні па выкрывіццю і ліквідацыі вынікаў культуры асобы Сталіна, па разгрому антыпартыйнай фракцыянай групы Молатава, Маланкова, Кагановіча і іншых адшчэпенцаў, якія спрабавалі звесці партыю з ленинскага шляху. У выніку прынятых мер па аднаўленню ленинскіх нормаў партыйнага, дзяржаўнага і гаспадарчага будаўніцтва расчышчаны шлях да яшчэ больш хуткага руху нашай краіны наперад. Савецкі народ шырэй распрасцірае свае волатаўскія плечы, уздыхнуў на поўныя грудзі. Магутным патокам за-

бурліла творчая ініцыятыва мас, больш паўнакроўна забіўся пульс нашага жыцця.

Мы шчыра адабраем і аднадушна падтрымліваем мудрую палітыку партыі, накіраваную на магутны ўздым эканомікі і культуры нашай любімай Радзімы, на ўсямернае павышэнне дабрабыту савецкіх людзей. Работнікі сельскай гаспадаркі, усе працоўныя Беларусі не пашкадуюць сіл для паспяховага ажыццяўлення намечаных задач камуністычнага будаўніцтва ў нашай краіне.

Удзел Мікіты Сяргеевіча Хрушчоў у рабоце нашай нарады з'яўляецца яшчэ адным яркім сведчаннем штодзённых клопатаў Цэнтральнага Камітэта КПСС і Савецкага ўрада аб далейшым росце эканамічнай магутнасці нашай краіны, аб росквіце эканомікі і культуры Савецкай Беларусі. Яркая, пранікнёная прамова Мікіты Сяргеевіча Хрушчоў, яго каштоўныя парадкі і ўказанні, суровая і справядлівая крытыка недахопаў дапамогуць нам выявіць і рэзервы і магчымасці, якія маюць нашы калгасы і саўгасы.

Працоўныя Беларусі добра разумеюць, што пабудаваць камунізм немагчыма без стварэння багацця сельскагаспадарчых прадуктаў. Развіццём сельскай гаспадаркі — справа ўсёй партыі, усяго народа. Мы ўсведамляем, што тэмпы росту сельскагаспадарчай прадукцыі ў нашай рэспубліцы яшчэ далёка не адпавядаюць таму ўзроўню, які неабходзен краіне. Беларусь можа даваць значна больш збожжжа, мяса, малака, чым яна дае ў цяперашні час. Мы ясна бачым нашы магчымасці павелічэння сельскагаспадарчай вытворчасці. У нас няправільна выкарыстоўваліся землі, нізкія ўраджай збожжавых і іншых культур. Вялікую шкоду развіццю сельскай гаспадаркі рэспублікі нанесла травапольная сістэма земляробства.

Улічваючы парадкі Мікіты Сяргеевіча Хрушчоў, калгасы і саўгасы Беларусі перагледваюць структуру пасяўных пло-

шчаў, скарачаюць пасевы шматгадовых траў, замяняюць малаўраджайныя культуры эканамічна больш выгаднымі, расшыраюць плошчы пад кукурузай, зернебабовымі культурамі, цукровымі буракамі. Прымаюцца меры да таго, каб шырока ўкараніць пасевы кукурузы на зерне. Мы зробім усё, каб правільна выкарыстаць кожны гектар зямлі, атрымаць з яго максімальную колькасць прадукцыі, што дазволіць рэзка ўзняць вытворчасць збожжжа, кармоў для жывёлагадоўлі і тым самым павялічыць наш уклад у выкананне задач стварэння багацця сельскагаспадарчых прадуктаў у краіне.

Аб нашых велізарных рэзервах і магчымасцях красамоўна сведчаць дасягненні наватараў і перадавікоў сельскагаспадарчай вытворчасці рэспублікі. Мы запэўніваем Цэнтральны Камітэт КПСС, што на аснове шырокага ўкаранення ў калгасную і саўгасную вытворчасць вопыту перадавікоў, дасягненняў навукі, даб'ёмся крутога ўздыму ўсіх галін сельскай гаспадаркі рэспублікі.

Усведамляючы, што лёс намячаемых намі планаў вырашаецца ўжо сёння, мы зробім усё, каб добра падрыхтавацца да веснавой сяўбы: якасна і ў тэр-

мін адрамантуем тэхніку, абучам кадры перадавым метадам працы, забяспечым кожны калгас і саўгас адборным насеннем, у лепшыя агратэхнічныя тэрміны правядзём палывыя работы.

Працаўнікі сельскай гаспадаркі рэспублікі ганарыцца поспехамі, дасягнутымі савецкім народам пад кіраўніцтвам слаўнай Камуністычнай партыі. XXII з'езд КПСС акрыліў нас, удыхнуў новыя сілы і энергію. І мы поўныя рашучасці зробім усё для таго, каб хутчэй напоўніць камуністычную чашу багацця, каб яшчэ багацейшай, мацнейшай і прыгажэйшай стала наша магутная Савецкая Радзіма.

Мы запэўніваем ленинскі Цэнтральны Камітэт, што яшчэ цясней згуртуемся вакол мудрай Камуністычнай партыі — натхніцеля і арганізатара ўсіх нашых перамог, будзем упорна і настойліва змагацца за ажыццяўленне вялікіх планаў камуністычнага будаўніцтва.

Слава савецкаму народу, народу-творцу, народу-стваральніку!

Слава Камуністычнай партыі Савецкага Саюза і яе ленинскаму Цэнтральнаму Камітэту на чале з Мікітам Сяргеевічам Хрушчовым, які ўпэўнена вядзе наш народ да камунізму!»

У зале пасяджэння нарады.

Далёкім сябрам у Аргенціне

Дарагія сябры і знаёмыя з далёкай Аргенціны! Гэта да вас, Сяргей Рабчук, Мікалай Вакулінскі, Мікалай Казарэз, Максім Гарустовіч і іншыя сябры па таварыству імя Максіма Горкага, звяртаюся я. Віншую вас усіх з наступіўшым Новым годам і жадаю вам добрага здароўя, шчасця і поспехаў у жыцці.

Я ведаю, дарагія сябры, што вас цікавіць, як я жыю, як да нас ставяцца ў Савецкім Саюзе і наогул — як уладкаваліся тыя, што прыехалі з Аргенціны.

Пасля вяртання на Радзіму я адразу атрымаў работу на заводзе будаўнічых дэталей. Уладкаваўся добра. Мне далі добраўпарадкаваную кватэру ў новым доме. Кватэра складаецца з трох пакояў, кухні, ваннай. Такіх апартаментаў у Буэнас-Айрэсе я ніколі не меў бы. Кватэрная плата вельмі маленькая. Я працую сталаром, старэйшы сын Канстанцін друкаром. Пасля работы ён вучыцца ў школе рабочай моладзі, удзельнічае ў гарадскім ансамблі песні і танца, гуляе ў футбольнай камандзе. Сын мае многа добрых сяброў і сябровак.

Не сумуюць і два меншыя

сыны — Міша і Коля. Яны вучацца ў школе-інтэрнаце. Кожную суботу прыходзяць дамоў, у нядзелю вяртаюцца ў школу. Яны вельмі задаволены інтэрнатам. Коля вучыцца іграць на кларнеце, Міша — на баяне. Так што хутка ў маім доме

свой ансамбль будзе. Шасцігудовая Маня ўжо чытае і піша крыху. Усе дзеці гавораць па-руску добра. Мы з жонкай глядзім на іх, і сэрца радуецца.

Апрача нас, у Гродна жывуць яшчэ шэсць сем'яў, якія прыехалі з Аргенціны: І. Шалешка, К. Сімановіч з таварыства імя Астроўскага, І. Саўко з таварыства імя М. Горкага. Усе жыўць добра. Некаторых я бачу часта. Сімановіч і Саўко купілі сабе тэлевізары. Старэйшая дачка Шалешкі вучыцца ў інстытуце ў Маскве, меншая закончыла 10 класаў і працуе на тонкакусонным камбінаце.

Так што жыццё ў нас добрае. Мы ўпэўнены ў заўтрашнім дні. Нам не пагражае ні беспрацоўе, ні голад, ні холад. А скоро станем жыць яшчэ лепш. Я думаю, вы ўжо паспелі азнаёміцца з матэрыяламі XXII з'езда, дзе была прынята новая Праграма КПСС. Мы, рабочыя, разумеем так, новая Праграма — гэта наш заўтрашні дзень. Яна напаўняе нашы сэрцы радасцю і натхняе нас на новыя працоўныя справы ў імя міру на ўсёй зямлі.

К. ГАРУСТОВІЧ.

Гор. Гродна, вул. Дарвіна, д. 14, кв. 24.

У вёску Мікуці калгаса «Кастрычнік» Браслаўскага раёна ў госці да сваякоў прыехала Малання Пятроўна Ашкялянец. Да 1932 года яна жыла ў гэтай жа вёсцы, затым, як і некаторыя іншыя, гнаная галечай пры буржуазнай Польшчы, выехала ў далёкую Канаду, у горад Таронта. Вось што расказвае Малання Пятроўна аб сваіх уражаннях, аб тых зменах, якія адбыліся за час яе адсутнасці.

НЯХАЙ КАНАДЦЫ ВЕДАЮЦЬ

Перш за ўсё хачу сказаць, што буржуазныя канадскі друк лемантуе, што ў Савецкім Саюзе няма свабоды, што людзі ходзяць у лапцях, у саматканых кашулях, сукенках. Нічога падобнага не заўважыла. Ездзіла я куды хацела, гаварыла з кім хацела. І ніхто мяне не праследваў. Ні ў каго не ўбачыла на нагах лапцей, як і не бачыла саматканых, нязграбных кашуль. Усе людзі добра апраняюцца, у многіх шаўковыя сукенкі, дарагія паліто.

Убачыла я сапраўды велізарныя перамены. Калі я выязджала ў Канаду, некаторыя сяляне не мелі нават добрага плуга, аралі сахой. А цяпер еду ў Браслаў, а ля дарогі такая машына, што аж дух захапляе: адразу падымае лямшамі такі «шнурок», які роўны ўсяму майму ранейшаму кавалку зямлі. Збожжавыя малоцыць складанымі малатарнямі. Уборка праводзіцца камбайнамі, жня-яркам. На жывёлагадоўчых фермах аўтапаілка, механізмы.

Не пусте ніводны кавалчак зямлі. Асушана многа балот, што тады было не пад сілу аднаасобным гаспадаркам, а плошчы засеяны сельскагаспадарчымі культурамі.

Вельмі спадабалася мне ў вас медыцынскае абслугоўванне. Пабывала я ў паліклініцы. З мяне не ўзялі ні капейкі. Я падумала, што гэта толькі з мяне. Гляджу — ні з каго не бяруць, лечаць бясплатна. Гэта вельмі добра.

У нас жа зусім не так: зайшоў на прыём да ўрача — плаці, выклікаў на дом урача — плаці, за знаходжанне ў бальніцы — таксама плаці. Ды і немалую суму. Напрыклад, за прыём — ад 3 да 12 долараў, за суткі знаходжання ў бальніцы — да 12 долараў. А тут табе яшчэ лякарства трэба купіць, харчавання. За гэта таксама грошы аддай. Сёлета захварэў мой муж — запатрабавалася аперацыя. За тое, што зрабілі яе, прыйшлося адарваць ад сябе 300 долараў і аддаць. Многія не лечацца таму, што няма за што.

Перад маім ад'ездам у тутэйшых месцах была толькі адна школа, але і тая затым згарэла. Новую ж не пабудаваў. Сама я не скончыла ніводнага класа, навучылася толькі раслісвацца. А цяпер, пагляджу, амаль у кожнай вёсцы школа. Усе дзеці вучацца. Ды зноў-такі за вучобу не трэба плаціць, не тое, што ў Канадзе. Праўда, у нас таксама не плацяць за навучанне да сямі класаў, а хочаш далей — выкладвай грошыкі.

Цікавы і такі факт. Пасля заканчэння вучобы, скажам, у вышэйшай навучнай установе ў Канадзе ніхто нікога не накіроўвае на работу па спецыяль-

насці. Сам шукай сабе месца. А дзе ж знайсці яго, калі ўсюды беспрацоўе? Можна сустрэць прыбіральшчыкаў з вышэйшай адукацыяй.

Зусім іншае ў вас. Чалавеку, які заканчвае інстытут або сярэдняю спецыяльную ўстанову, прадастаўляецца работа па спецыяльнасці, прычым за час навучання выдаецца стыпендыя.

У калгасе я сустрэла і настаўнікаў, і спецыялістаў сельскай гаспадаркі, і кінамаханікаў — людзей розных прафесій. Вось сям'я Юльяна Бейнара, у якога я цяпер гасцявала. Адыні сын — трактарыст, другі працуе на вытворчасці. Дачка вучыцца. Сам галава сям'і — каваль. Без работы ніхто не сядзіць. У доме матацыкл, баян. А тады, калі я была, аб гэтым і гаворкі не магло быць. Памятаю, калі аднойчы на дарозе з'явіўся матацыкл, дык людзі беглі глядзець, як на нейкі цуд.

Пагляджу — у кожным доме радыё, газеты, кнігі. Вось і электрычнае святло загарэлася. Тады ж лямпы-васьмілінейкі былі, а то і лучына. Кінаперасоўкі часта наведваюць вёску. Я таксама мела магчымасць пабываць у кіно. Вельмі спадабалася яно мне. У магазінах, у якія я заходзіла, выбірай, што хочаш.

Буржуазія на ўсе лады расхвальвае свой спосаб жыцця. Маўляў, рабочым даступны ўласныя дамы, аўтамабілі, якія даюцца на выплату. Я гэтага не магу сказаць. Звычайны дом з трох пакояў каштуе прыкладна 20 тысяч долараў. Палавіну з іх трэба адразу аддаць кампаніі, а астатнія — у пэўныя тэрміны, ды яшчэ плюс сем працэнтаў з гэтай сумы ў год дадаткова. Пакуль выплаціш астатнюю суму, дык яшчэ такая ж нарасце. Тое ж і з аўтамабілямі. У тэрмін не аддасі — забяруць у цябе дом і аўтамабіль, і ўсё тваё прападае, што выплаціў раней.

А такое часта здараецца, бо сёння працуеш, а заўтра можаш застацца без работы. Колькасць беспрацоўных усё больш і больш расце. Гэта выгадна буржуазіі таму, што яна за бясплатна скупляе рабочую сілу і набівае сабе кішэнні доларамі. Праўда, рабочыя ўзімаюць свой голас пратэсту. Памятаю, аднойчы забаставалі рабочыя гарадскога транспарту. Уладальнікі вымушаны былі павысіць крыху зарплату транспартнікам. Затое яны накінулі больш на праязную плату і, такім чынам, не засталіся ў прогрышы, нават мелі выгаду.

Часам заходзіць гутарка аб вайне. Скажу шчыра, што працоўны канадскі народ не хоча вайны, як не хочуць яе і савецкія людзі. З кім бы я ні размаўляла, усё ў адзін голас заўважваюць: «Мы не хочам вайны».

Там, дзе я жыю, распальваецца ваенная істэрыя. Ад каго гэта выходзіць? Вядома, не ад рабочага люду, а ад буржуазіі, мільянераў, якія на ўсе лады крычаць, што Савецкі Саюз «збіраецца» на каго-небудзь напасці.

Ад усяго сэрца радуся поспехам, якіх дабіліся мае землякі-браслаўчане. Вялікія планы ў савецкіх людзей на будучае. Калі мне расказалі аб тым, што намачаецца Праграма КПСС, то хочацца сказаць: «Гэта чудаўна!». У сябе дома я расказваю, што бачыла ў вашай краіне. Няхай канадцы ведаюць, што савецкія людзі жыўць шчасліва, што яны не хочуць вайны, жадаюць жыць у дружбе, у міры з усімі народамі.

М. АШКЯЛЯНЕЦ.

НАМ РОДНАЕ СЛОВА «БЕЛАРУСЬ»

РАСКАЗВАЕ ГОСЦЬ З ІНДЫ

Савецкі Саюз часта наведваюць шматлікія госці з розных краін свету. Няма іх бывае і ў нашай рэспубліцы. Нядаўна з Мінска да сябе на Радзіму выехала група індыйскіх спецыялістаў. Сярод іх быў інжынер С. П. Сетхі, які падзяліўся сваімі ўражаннямі аб знаходжанні ў Савецкай краіне.

Чатыры гады марыў я пабываць у дзіўнай краіне. Гэтая мара зарадзілася з таго незабыўнага дня, калі давалося пазнаёміцца з савецкім інжынерам. Ён дапамагаў нам арганізаваць тэхнічнае абслугоўванне трактараў і сельскагаспадарчых машын, якія Савецкі Саюз прадае Індыі. Ад яго ўпершыню пачуў я аб далёкай Беларусі, яе сталіцы Мінску, аб заводзе, дзе робяць выдатныя трактары.

Не, гэта зусім не лісліваць. Трактары сапраўды вельмі добрыя. У Раджастане адзін фермер быў проста ашаломлены, пераканаўшыся ў тым, што трактар «Беларусь», магутнасць якога была ў той час 37 конскіх сіл, выконвае работу, дзе звычайна выкарыстоўваліся англійскія трактары магутнасцю ў 45 конскіх сіл.

Напэўна, у Расіі коні больш за звычайных, — здзіўлена гаварыў ён.

Слова «Беларусь» стала для нас сінонімам сумленнасці, давер'я, праўдзівасці. Індыйскія фермеры запісваюцца ў чаргу для пакуці савецкіх трактараў і царпліва чакаюць іх прыбыцця.

І жніўня я ступіў на савецкую зямлю. Мы прыехалі, каб лепш вывучыць умовы эксплуатацыі і тэхнічнага догляду трактараў «Беларусь».

Усё, літаральна ўсё, здзіўляла мяне ў вашай вялікай краіне. Мне цяжка адшукаць словы, каб перадаць сваё захапленне Масквой. Без усякай забароны мы наведвалі самыя далёкія ўскраіны сталіцы, сустрэкліся і размаўлялі з савецкімі людзьмі. Я і мае таварышы ведаем рускую мову вельмі дрэнна, але ўсё ж маглі пытацца і адказаць на пытанні. І павінен сказаць, што я ніколі раней не адчуваў такога задавальнення ад гутарак з людзьмі ў аўтобусах, тралейбусах і метро. Да каго б ні звярталіся, кожны стараўся аказаць нам як мага больш дапамогі. Усё гэта было натуральна і сардэчна, без усялякай ілжывай ветлівасці або фальшывай увагі.

Нам вельмі хацелася трапіць у Маўзалеі, але людзей было так многа, што наведваць яго адразу не ўдалося. Калі на наступны дзень мы зноў прыйшлі на Красную плошчу, то зноў убачылі чаргу па чатыры чалавекі ў рад даўжынёй у дзве мілі. Мы б і на гэты раз не трапілі ў Маўзалеі, калі б не афіцэр з чаргі. Як толькі ён даведаўся, што мы індыйцы, неадкладна, з вялікай сардэчнасцю дапамог пабываць у Маўзалеі.

З Масквы мы адправіліся ў Мінск. Сустрэча тут была такой сардэчнай, што ўжо ў першыя гадзіны пасля нашага прыезду мы адчулі сябе сярод сяброў.

Праца як надзённая патрэбнасць, асабліва графічныя справы ў рабоце — вось якасці савецкіх людзей, якія кідаліся ў вочы паўсюдна. Відавочна, адбываецца гэта ад усведамлення таго, што чалавек прыносіць сваёй працы карысць грамадству, краіне.

Неяк мы спыталі ў сваіх савецкіх калег, ці нельга паглядзець новую мадэль трактара, які знаходзіцца ў стадыі выпрабаванняў і эксперыментальнай праверкі.

— У нас нічога не ўтойваецца ад сяброў, — пачулі мы ў адказ.

Новы трактар зрабіў на нас яшчэ лепшае ўражанне, чым яго папярэднік.

Рабочыя велізарнага завода выглядалі бадзёра, жыццерадасна і ўпэўнена. Відаць, гэта адбываецца таму, што працуюць яны для сябе, для задавальнення патрэб усяго грамадства.

Мы ў захапленні ад Мінска — гэтага чудаўнага горада. Нас здзівіла, як хутка ўдалося яго аднавіць, правільней, занова пабудаваць пасля такой разбуральнай вайны. У музеі гісторыі Вялікай Айчыннай вайны нам падрабязна расказалі аб тым, што ўсё насельніцтва Беларусі вяло барацьбу з захопнікамі. Удзел у гэтай барацьбе выхваляў у народзе не толькі дысцыплінаванасць і згуртаванасць, але, самае галоўнае, — выключную любоў да міру. Усё насельніцтва здаецца адзінай сям'ёй, усё давяраецца адзін другому, дружна ўдзельнічаюць у будаўніцтве і ў паляпшэнні жыцця, якое ідзе вельмі хутка. Любоў да міру і жаданне змагацца за яго праяўляюцца ва ўсім.

Вось чаму мы ніколі не адчувалі сябе адзінокамі ў Савецкім Саюзе, вось чаму з такім сумам пакідаем мы вашу гасцінную краіну.

С. СЕТХІ.

Больш сарака агітатараў — настаўнікаў, брыгадзіраў, перадавых механізатараў — дапамагаюць хлебаробам сельгасарцелі «Светлы шлях» Смаргонскага раёна вучыцца Праграму КПСС, праводзяць гутаркі аб апошніх падзеях у нашай краіне і за рубяжом. Цікава праводзіць заняткі настаўнік Сыраваткінскай сямігадовай школы — адзін з лепшых агітатараў калгаса М. Адрыяловіч. На здымку: М. Адрыяловіч (другі злева) праводзіць гутарку.

ЖОДЗІНА —

будаўнікам Асуанскай плаціны

Калектыў Беларускага аўтамабільнага завода атрымаў новы заказ вырабіць для будаўнікоў Асуанскай вышыннай плаціны партыю 25-тонных аўтамабіляў-самазвалаў. Цяпер на прадпрыемстве разгарнулася спарбніцтва за дэтэрміновае выкананне гэтага заказу.

У бягучым годзе аб'ём паставак новай тэхнікі і рознага абсталявання для Асуанскай плаціны значна павялічваецца. Заказы гэтай бу-

доўлі ўжо атрымалі многія прадпрыемствы Беларускага адміністрацыйнага эканамічнага раёна. Машынабудаўнікі бабруйскага завода імя Леніна пачалі выраб партыі землясосуў. У новых машынах шырокае выкарыстанне знойдучы зносаўстойлівыя сплавы.

Тэхніку для будаўнікоў Асуанскай плаціны рыхтуюць таксама Мінскі аўтамабільны завод і магільскі завод «Строммашына».

«Дарагая рэдакцыя! Неяк мне трапіў у рукі вельмі брудны артыкул, надрукаваны ў такой жа бруднай беларускай газетцы, якая выходзіць у Мюнхене. Спачатку я яе хацеў выкінуць, але потым перадумаў і рашыў паслаць яе вам, каб і вы ведалі, як тут бессаромна чэрняць Бацькаўшчыну. А яшчэ я падумаў, што хто-небудзь з маіх землякоў можа быць уведзены ў зман гэткай пісанінай. То можа лепш, калі вы ў «Голас Радзімы» раскажаце нам аб героях Брэсцкай крэпасці, на якіх гэтая брудная нацыяналістычная газетка ўзводзіць паклёп».

Ваш суайчыннік Т.

ФРГ.

Рэдакцыя, выконваючы просьбу нашага земляка, звярнула ся да ўдзельніка абароны Брэсцкай крэпасці беларускага пісьменніка Алеся Махнача. Між іншым, Алеся Махнач у баях у часе абароны крэпасці быў васемнаццаць разоў паранены. Ужо з гэтага наш чытач можа меркаваць, якія цяжкія былі там баі і як гераічна трымалі сябе абаронцы Брэсцкай крэпасці.

ПРАЧЫТАЎ і пісьмо, якое прыслаў нам земляк з Заходняй Германіі, і артыкул, які быў укладзены ў пісьмо. Што магу сказаць я, як сведка падзей у Брэсцкай крэпасці? Перш за ўсё я скажу, што нацыяналістычныя брахуны за мяжой даўно пераплінулі Мюнхаўзена, гэтага сусветна вядомага ілгуна. Выслугоўваючыся перад імперыялістычнымі падпалышчыкамі вайны, кабурнацы пускаюцца на ўсё, каб толькі ачарніць мірную працу і жыццё савецкіх людзей. Складную гісторыю гераічнага савецкага народа.

Аўтар дасланага ў рэдакцыю артыкула пнецца, як жаба на каменную сцяну, каб людзям, адарваным ад Радзімы, прадставіць адну з ярых старонак барацьбы савецкага народа супраць гітлераўскіх акупантаў. У самым чорным святле. Гэты наёмны пісак дагаварыўся нават да такога глупства, нібы ў крэпасці наогул не было ніякіх абаронцаў, а была турма. «Прычым, гэтая была не звычайная гарадская турма, — плявузгае паклёпнік, — яна мела саюзнае значэнне. Тут напярэдадні вайны знаходзілася трынаццаць тысяч зняволеных...» (Быццам бы ў Савецкім Саюзе не было месца іншага, як граніца, каб трымаць такую колькасць зняволеных). «Тыя, што ахоўвалі турму, — піша далей нацыяналістычны Мюнхаўзен, — схаваліся ў бункерах у сярэдзіне турмы і былі знішчаны самімі зняволенымі. Раніцай усе зняволе-

ныя былі на волі». Вось так выглядае, наводзе апісанню гэтага ілгуна, гераічная Брэсцкая абарона.

Каб нашы землякі за мяжой маглі яшчэ раз упэўніцца, на якое махлярства здольны нацыяналістычныя брахуны тыпу Сцябловіча, аўтара дасланай нам земляком пісаніны, звернемся да некаторых сапраўдных фактаў і дакументаў.

У ліпені 1944 года, калі савецкія салдаты прышлі ў вызвалены ад фашыстаў Брэст, перад імі стаялі разбітыя фарты старадаўняй крэпасці над Бугам, ляжалі ў руінах яе магутныя збудаванні. Тут яшчэ валяліся

літоўца быццам бы адзін маёр і адзін камісар».

«28-га чэрвеня. Працягваўся абстрэл Усходняга форта з танкаў і штурмавых гармат, але поспеху не было відаць. Абстрэл з 88-мільметравай зенітнай гарматы таксама застаўся без вынікаў. Вось чаму камандзір дывізіі даў загад аб устаўленні сувязі з лётчыкамі, каб высветліць магчымасць бамбардзіроўкі».

«29-га чэрвеня. З 8.00 авіяцыя скідвала многа 500-кілаграмовых бомб. Вынікам нельга было бачыць. Такое ж малапапулярнае дзеянне меў новы акумуляваны абстрэл Усходняга форта з танкаў і штурмавых гармат, нягледзячы на тое, маёр

Нацыяналістычныя мюнхаўзены

пазаяняўшыя ад часу гілзы патронаў і снарадаў. Сям-там з-пад абломкаў камення і цэглы тырчалі пакрытыя іржаўчымі калі, аўтаматы, кулямёты, вінтоўкі. На сценах нашы воіны прачыталі патрыястычныя надпісы: «1941 г. 26 чэрвеня. Нас было тое. Нам было цяжка. Але мы не палі духам і памрэм як героі». «Я ўміраю, але не здаюся. Бывай, Радзіма! 20.VII.41 г.» і інш. Многія з гэтых надпісаў сёння выстаўлены разам з кавалкамі сцен, на якіх яны напісаны, у музеях Масквы, Мінска, Брэста. Гэтыя надпісы пакінулі апошнія абаронцы цытадэлі над Бугам. Усё гаварыла за тое, што савецкія салдаты тут змагаліся да апошняга патрона, да апошняга байца.

Аб мужнасці герояў Брэсцкай крэпасці гавораць і дакументы, узятыя ў ворага. Камандаванне 45-й нямецкай пяхотнай дывізіі, якая штурмавала крэпасць у першыя дні вайны, у дзённіку аб баях за ўсходні форт крэпасці пісала:

«26-га чэрвеня. Сюды нельга было падступіцца са сродкамі пяхоты, бо выдатна арганізаваны ружэйна-кулямётны агонь з глыбокіх акапаў і падковападобнага двара касіў кожнага, хто набліжаўся».

«27-га чэрвеня. Ад аднаго палоннага даведаліся, што ва Усходнім форце абараняюцца каля 20 камандзіраў і 370 байцоў з неабходнай колькасцю боепрыпасаў і прадуктаў. Вады недастаткова, але яе дастаюць з вырытых ям. У форце знаходзіцца таксама жанчыны і дзе-

было заўважана ў некаторых месцах разбурванне сцен».

«30-га чэрвеня. Падрыхтоўвалася наступленне з бензінам, маслам і тлушчам. Усё гэта скатвалі ў бочках і бутэльках у фортавыя акапы, і там гэта трэба было падпальваць ручнымі гранатамі і запальваючымі кулямётамі».

Фашысцкая пяхота доўгі час не магла падступіцца да ўсходняга форта. Толькі тады, калі на форт былі накіраваны вялікія сілы авіяцыі, якая скідвала на нашых воінаў бомбы вагою да 1800 кілаграмаў, ворагу ўдалося ў асноўным зламаць абарону на гэтым участку. У сваім данясенні фашысты запісалі: «Маёра і камісара не знайшлі. Гавораць, яны застрэліліся».

Аднак маёр Пётр Гаўрылаў, які кіраваў абаронай Усходняга форта, яшчэ быў жывы. Ён на 32-і дзень абароны крэпасці прыняў адкрыты бой супраць цэлага падраздзялення фашысцкіх войск. Цяжкапаранены савецкі камандзір з каземата кідаў у ворага гранаты, страляў з пісталета. Вораг быў вымушаны падцягнуць да каземата, дзе знаходзіўся маёр Гаўрылаў, танкі.

Маёр Гаўрылаў працягваў бой, пакуль не страціў прытомнасць. Фашысты ўзялі Гаўрылава ў палон, кінулі ў лагер ваеннапалонных пад Брэстам. На працягу многіх дзён сюды прыязджалі нямецкія афіцэры, каб глянуць на савецкага чалавека, які праявіў вялікую мужнасць і волю. Пра гэта сёння раскажваюць былыя ваеннапалонныя, нашы ўрачы І. Маха-

ва і сам Пётр Гаўрылаў, які прайшоў праз усе пакуты фашысцкага палону, фашысцкіх канцлагаў і сёння жыве ў горадзе Краснадары.

У заключэнне свайго «Днясення аб узяцці Брэст-Літоўска» камандзір нямецкай пяхотнай дывізіі генерал-лейтэнант Шліпер пісаў: «Ашаламляючае наступленне на крэпасць, у якой сядзіць адважны абаронца, каштуе многа крыві. Гэтая простая ісціна яшчэ раз даказана пры ўзяцці Брэст-Літоўска... Рускія ў Брэст-Літоўску змагаліся ўпарта і настойліва, яны паказалі надзвычайную вывучку пяхоты і даказалі выдатную волю да супраціўлення».

Фашысцкі дыверсант і обер-

Алеся Махнач.

новшча. Там, дзе рускія былі: «Увядзенне ў бой новых праз кароткі адрэзак часу паяўляліся новыя сілы, якія стралялі так выдатна, што нашы Рускія «... прымянялі майстэрства снайпераў, «кукушак», стралкоў са слухавых акач, гарышчаў і падвалаў і наносілі нам вялікія страты ў афіцэрскім і ундэр-афіцэрскім саставе».

Ужо 3.7.41 года фашысцкае камандаванне групы арміі «Цэнтр» дакладвала свайму штабу сухапутных сіл, што боездольнымі са складу 45-й нямецкай пяхотнай дывізіі прызначаны толькі «разведатрад, супрацьтанкавы дывізіён, артылерыйскі полк і тылавая служба».

Вось што засталася ад хвалёнай фашысцкай дывізіі ў баях за Брэсцкую крэпасць.

Можна было б тут прывесці сціплыя, але хвалоўчыя расказы непасрэдных сведак і ўдзельнікаў гэтай гераічнай абароны: Героя Савецкага Саюза, дэпутата Вярхоўнага Савета СССР П. Гаўрылава, дэпутата Вярхоўнага Савета Армянскай ССР С. Магэвасяна, былой школьніцы В. Зенкінай, жонкі загінуўшага ў крэпасці капітана І. Зубачова А. Зубачовай, зубнога ўрача Н. Кантроўскай і інш. Успаміны гэтых нямногіх застаўшыся ў жывых абаронцаў Брэсцкай крэпасці, сабраны ў кнізе «Гераічная абарона», якая выйшла сёлета ў Мінску.

Але мы лічым, што будзе дастаткова прыведзеных нам дакументаў і выказванняў фашысцкага камандавання, каб нашы землякі зразумелі, на што здольны паклёпнікі тыпу Ул. Сцябловіча.

Алеся МАХНАЧ

Фел'етон

НЕНАЖЭРЛІВЫ ЎЛАДЫКА

Зноў пайшла дурная слава Пра Сіповіча Чэслава. Што яму кацёл, малельны? Святару вайна патрэбна, Так казаў ў мінулым годзе Ён у Мюнхене на сходзе. Ачмуралага ўладыку Стрэлі з пышнасцю вялікай Недабітыя ваякі. Стах за фунт гнілой табакі Прывалок на мітынг дзеда. — Наш кірунак прапаведуй. Бел-чырвона-белых кветак Падасі айцу, авечка! Мо' закіне дзе славецка За мяне ён перад богам. Кальпінгаўз трашчаў ад гулу. Кожны лез наперад з нечым. Звар'яцелі ад галечы і грызні паны-ваякі, Але з шапкамі набакір Прагна слухалі ўладыку. Усё цяпер у іх на ўліку: і дзяды, і хлеб экзыльны. Ды народы сочаць пільна За драпежнікамі сёння. І ўладыка на амбоне Клічам: «рэзачь, біць і вешачь» Сам сабе прысуд набрэша.

А. БУДЗЕЙКА.

Працягваем размову: як выхоўваеце вы сваіх дзяцей

Мае дзеці ведаюць родную мову

У № 86 за мінулы год у нашай газеце быў змешчаны артыкул «Як выхоўваеце вы сваіх дзяцей?» У ім было паднята вельмі важнае пытанне — аб выхаванні дзяцей нашымі суайчыннікамі. Нашы землякі жывуць у многіх краінах свету, у кожнай з іх ёсць свае добрыя традыцыі і справы. Кожны народ унёс свой уклад у агульную скарбніцу сусветнай культуры, мастацтва, культуры, літаратуры, навукі і тэхнікі. Маладым людзям неабходна ведаць усё тое лепшае, праўдзівое, што створана і ёсць у краіне, дзе яны

жывуць і працуюць. Але дзе б ні жылі маладыя людзі, што б ні рабілі, яны заўсёды павінны памятаць, што ў іх ёсць Радзіма, павінны вывучаць родную мову. І калі нават яны нарадзіліся на чужыне, яны могуць ганарыцца Радзімай бацькоў.

Некаторыя землякі ўжо адклікнуліся на гэты артыкул. Сёння мы друкуем першае пісьмо. Спадзяёмся, што нашы чытачы не застануцца ўбаку ад такой важнай справы і выкажуць сваю думку па гэтай пытанню.

Дарагія сябры! Хачу сказаць некалькі слоў па пытаннях, закранутых у артыкуле «Як выхоўваеце вы сваіх дзяцей?» («Голас Радзімы», № 86).

За гады, пражытыя ў Канадзе, я не аднойчы і не ў адной сям'і падімаў гэтае пытанне. Я гаварыў:

— Вось вырастуць нашы дзеці. Іх спытаюць, якой яны нацыянальнасці. Яны адкажуць: «Рускія». А ім скажуць: «Якія ж вы рускія, калі не разумееце рускага слова?»

Гэта вельмі важная праблема, асабліва тут, у Канадзе, дзе

сабраліся людзі амаль з усяго свету. Рускіх тут не так ужо многа. Але і сярод іх ёсць розныя людзі. Ады, паддаўшыся варажай прапагандзе, у скажоным святле прадстаўляюць радзіму. Свае няправільныя погляды яны перадаюць дзецям.

Аднак ёсць і іншыя сем'і, у якіх людзі са здаровым сэнсам добра выхоўваюць сваіх дзяцей. Я чуў, як малая дашкольнага ўзросту цудоўна гаварылі па-руску.

Усё, што я сказаў вышэй, асабліва датычыцца людзей,

якія жывуць далёка ад горада. — земляробаў. Яны жывуць у такіх умовах, што адназначна за выхаванне дзяцей цалкам кладзецца на бацькоў і асабліва на маці.

Прыяду адзін маленькі прыклад. Адна мая знаёмая гаворыць дома са сваімі дзецьмі па-англійску, хаця сама добра валодае рускай мовай. Я ёй гавару: «Ніна, ты ж вораг сваім дзедам. Твае ж дзеці і без цябе навучацца англійскай мове, а вось, калі б ты іх навучыла роднай мове, гэта было б вельмі карысна. Глядзі, урад высока ацэньвае прафесара ў нашым

Саскачэванскім універсітэце, які выкладае рускую і украінскую мовы. А ты не знаходзіш патрэбным вучыць сваіх дзяцей?»

У мяне самога двое дарослых дзяцей, малодшаму дваццаць сем год, абодва добра валодаюць рускай мовай і добра знаёмы з радзімай бацькоў, яе дасягненнямі. Канешне, усё гэта пры дапамозе прагрэсіўнай літаратуры, якая ў мяне заўсёды на сталае, як хлеб.

Вось у гарадах нашым людзям значна лягчэй. Іх многа жыве ў адным горадзе, і яны могуць арганізоўваць школы рускай граматы. Дзеці маюць вялікія магчымасці знаёміцца з радзімай сваіх бацькоў.

Дзякую вам, браты, што вы не забываеце сваіх людзей, раскіданых па чужыне. Я вельмі шчаслівы, што мне давялося ўбачыць Радзіму сваімі вачыма. Я ніколі не забуду, як вы нас сустракалі і як праводзілі. Жадаю вам поспехаў у вашай мірнай і высакароднай справе.

З павагай да вас
Аляксей ГРЫЦУК
Канада.

Шчоўкнулі секундамеры — 1961 год фінішаваў. Цяпер можна падлічыць, што дасягнута за 365-дзённы шлях. Узаяліся за падлікі і беларускія спартсмены. Вынікі нядрэнныя — за 12 месяцаў мінулага года больш за 100 выдатных перамог!

Першае «золата» прынеслі рэспубліцы барцы вольнага стылю **Уладзімір Лютун** і **Аляксандр Мядзведзь**, якія заваявалі званне чэмпіёнаў СССР. Самы галоўны трафей года — залаты медаль чэмпіёна свету — прывёз з Японіі барц класічнага стылю **Алег Караваяў**.

Два залатыя медалі прывезлі з Італіі фехтавальшчыкі **Дзіана Ясюкевіч** і **Арнольд Чарнушэвіч** — за ўдзел у камандных баях на першыноство свету. І абодва гэтыя фехтавальшчыкі зусім нядаўна на розыгрышы кубка СССР у Львове выйшлі ў фінал і занялі другія месцы.

Чатыры перамогі і па чатыры залатыя медалі «заграблі» каналісты **Сяргей Макаранка** і **Леанід Гейштар**. У чэрвені на «малым чэмпіянаце» краіны яны выйгралі дзве дыстанцыі: 1 000 і 10 000 метраў. У жніўні ў Познані заваявалі па залатому медалю чэмпіёнаў Еўропы на дыстанцыі 10 000 метраў. На гэтай жа дыстанцыі яны заваявалі па залатому медалю чэмпіёнаў СССР у верасні. Адначасова з імі медаль чэмпіёна краіны заваяваў байдарацнік **Валянцін Навумаў**.

Здзіўляючымі былі вынікі **Эдуарда Яраша** на чэмпіянаце Еўропы ў Будапешце. Ён заваяваў званне чэмпіёна кантынента па стральбе з малакалібернай вінтоўкі.

Больш за ўсіх бадай, «папрацавала» **Марыя Іткіна**. Яна заваявала два залатыя медалі чэмпіёні краіны ў бегу на спрынтэрскія дыстанцыі — 100 і 200 метраў. Прычым некалькі разоў у сезоне паўтарыла рэкорды рэспубліканскі на 100 метраў — 11,4 секунды, усесаюзны на 200 метраў — 23,4 секунды. Іткіна перамагла ў міжнародных спаборніцтвах паміж братаў Знаменскіх у бегу на дзвюх дыстанцыях, такія ж дзве перамогі яна атрымала на міжнародных спаборніцтвах у Таліне. У Маскве на матчы СССР — ЗША яна першыноствала ў бегу на 200 метраў.

Тысячы мінчан з цікавасцю сачылі за мотагонкамі на лёдзе, якія праходзілі на стадыёне «Дынама». Разыгрываўся чвэрцьфінал першыноства СССР. Адначасова беларускія гоншчыкі аспрэчвалі званне чэмпіёна рэспублікі.

У спаборніцтвах прынялі ўдзел мацнейшыя спартсмены Беларусі, Масквы, Літвы, Бранска і Маскоўскай абласцей. Яны спаборнічалі на трох класах машын — 125, 175 і 350 куб. сантыметраў.

На першае месца ў камандным заліку выйшлі гоншчыкі рэспубліканскага аўтаматаклуба ДТСААФ. Спартыўны гонар гэтага клуба абаранялі майстры спорту **А. Сцефановіч**, **В. Сахноўскі** і **Л. Дзіяменскі**. На другім месцы аказаліся прадстаўнікі спартыўнага клуба арміі (Мінск).

У асабістым заліку ў класе машын 125 куб. сантыметраў першыностваваў майстар спорту масквіч **Л. Красавін**. На другім месцы —

Упершыню залатыя медалі чэмпіёнаў краіны заваявалі баксёр **Аляксей Засухін**, велагоншчык **Георгій Расацкі**, стралок **Сяргей Лельскі**. Прыёмнай нечаканасцю была перамога на першыноство краіны па скачках з лыжняга трампліна **Уладзімір Пальчэўскага**, **Алена Валчэцкая** заваявала першае месца ў краіне па гімнастычных апорных скачках.

Абсалютнай чэмпіёнкай СССР па скачках з парашутам стала **Вера Зубава**. Пяцёрка беларускіх шпажыстаў выйграла каманднае першыноство СССР.

Аляксандр Мядзведзь у японскім горадзе Іакагама заваяваў трэцяе месца. Сярэбраны медаль у Белградзе заваяваў на чэмпіянаце Еўропы **Аляксей Засухін**. **Арнольд Чарнушэвіч** у швейцарскім горадзе Лугана перамог у буйнейшым турніры шпажыстаў дзясці краін. Сярэбраныя медалі першыностваў краіны здабылі ў 1961 годзе лёгкаатлет **Уладзімір Гараяў**, баксёры **Уладзімір Казлоўскі** і **Анатоль Іваню**, стралок **Уладзімір Дзіямідаў**, барц **Іван Лосік**, акрабаты **Аляўціна** і **Мікалай Туманавы**.

Шаснаццаць залатых, столькі ж сярэбраных і бронзавых медаляў заваявалі беларусы на Усесаюзнай спартакіядзе прафсаюзаў у Маскве. Пяць залатых медаляў прывезлі з Кішынёва сельскія лёгкаатлеты «Ураджаю». Такіх жа медаляў уда-

стоены велагоншчыца **Пракачук** і штангіст **Грыгаран**.

Рад сусветных рэкордаў устанавілі мінскія і гомельскія парашутысты.

Беларускія спартсмены выйшлі пераможцамі ў міжнародных матчах з баксёрамі Венгрыі, барцамі Фінляндыі і Югаславіі, штангістамі Польшчы і ГДР, акрабатамі Польшчы. Яны паспяхова ўдзельнічалі ў розных міжнародных матчах і з трафеемі вярталіся дадому. Сярод іх — гімнаст **Мікалай Мілгула**, стралок **Георгій Валынскі**, барцы **Віталій Фэфелаў** і **Віталій Жыцяніёў**, шашыст **Марат Гелер**.

Апошні месяц года — снежань — прынёс вялікі поспех барцам вольнага стылю. Яны заваявалі другое месца ў камандным першыностве краіны. Канькабежац **Эдуард Матусевіч** падзяліў у Тамбове першае месца з выдатным скараходам **Барысам Сцеціным** у бегу на 1 500 метраў. **Алена Валчэцкая** заваявала залаты медаль чэмпіёнікі «Буравесніка». Семарым беларускім баскетбалістам упершыню ў гісторыі спорту прысвоена званне майстроў.

Бадзёрым спартыўным крокам ідзе 1962 год. Ён нясе новыя перамогі беларускаму спорту.

Міжнародныя сустрэчы

З кожным годам расшыраюцца міжнародныя сувязі беларускіх спартсменаў. У мінулым годзе фізкультурнікі рэспублікі семнаццаць разоў выходзілі на старт у міжнародных спаборніцтвах. Яны прымаі ў сябе спартыўныя дэлегацыі Венгрыі, ГДР, Польшчы, Югаславіі, Японіі, Фінляндыі, Францыі і самі наведвалі многія краіны.

Яшчэ больш спартыўных сустрэч абудзецца ў 1962 годзе. Чакаюцца спаборніцтвы па трынаццаці відах спорту.

У красавіку ў Балгарыю выедуць нашы ватэралісты, а ў маі Мінск наведаюць балгарскія гімнасты.

Паездку па гарадах Фінляндыі зробіць беларускія барцы вольнага стылю, а мінчане стануць сведкамі першай сустрэчы тэнісістаў зборных каманд Фінляндыі і Беларусі.

Традыцыйная сустрэчка Варшавы і Мінска па водных відах спорту ў гэтым годзе абудзецца ў польскай сталіцы.

Візіты ў адказ у Мінск нанясуць польскія баскетбалісты і фехтавальшчыкі. На фехтавальных дарожках Мінска выступяць спартсмены ГДР. У Беларусі пабываюць таксама нямецкія цяжкаатлеты, а нашы жаночыя і мужчынскія каманды па баскетболу і валеіболу зробіць турнэ па гарадах Германскай Дэмакратычнай Рэспублікі.

Аматары спорту Мінска змогуць убачыць схваткі барцоў класічнага стылю Венгрыі і Беларусі і ацаніць ігру нашых валеібалістаў у паёдынках з камандамі Чэхаславакіі.

У міжнародных сустрэчках прымуць ўдзел і беларускія футбалісты.

Аутафургоны — малюткі

Масавы выпуск аутафургонаў-малюток наладзіў Бабруйска завод нестандартнага абсталявання. Яны прызначаны для дастаўкі гарачай стравы ў школьныя буфеты, а таксама для развозкі харчовых і прамысловых тавараў у магазіны.

Фургон-малютка мае двухметравую кубатуру і грузападымальнасць да 400 кілаграмаў. Ён манціруецца на адной восі і прычэпаецца да легкавых аўтамашын «ГАЗ-69». Да канца года прадпрыемства дасць гандлёвым арганізацыям рэспублікі 60 такіх фургонаў.

На заводзе таксама асвоен сёрыінны выпуск аўтамабільных кантэйнераў. Яны аснашчаны спецыяльным вентыляцыйным прыстасаваннем. Гэта дазваляе шырока выкарыстоўваць іх на транспарціроўцы снорасавальных грузаў на далёкую адлегласць.

★.....★

ВЕСТКІ З МАЛАРЫТШЧЫНЫ

...Калі да 1939 года ў раёне было ўсяго 10 пачатковых школ, то цяпер тут налічваецца 56 сярэдніх, васьмігадовых і пачатковых устаноў шырока адкрыты для дзяцей сялян. Аляксандр Халупон з вёскі Печні скончыў Белдзяржуніверсітэт імя Ул. І. Леніна, аспірантуру і працуе ў Акадэміі навук БССР, а яго меншы брат Андрэй скончыў Кіеўскі ўніверсітэт (гістарычны факультэт), сястра Ганна ў мінулым годзе скончыла Вялікарыцкую сярэднюю школу і працягвае навучанне ў Беларускай дзяржаўнай сярэдняй школе № 58 з іх — дзеці былых беднякоў. 16 настаўнікаў звыш 400 настаўнікаў, іонам «Выдатнік народнай асветы БССР».

...За апошні сем год у раёне ўзведзена 29 школьных памяшканняў на тысячы вучнёўскіх месц. Школы пабудаваны ў вёсках Макроны, Хаціслаў, Гвозніца, Забалоце і іншых. А пры Маларыцкай і Вялікарыцкай школах пабудаваны памяшканні для інтэрнатаў.

...Раней тут было 98 працэнтаў непісьменных жыхароў. Цяпер жа тут вышэйшую адукацыю атрымалі звыш 100 чалавек, сярэдняю — каля 1 000, тысячы юнакоў і дзяўчат займаюцца ў вышэйшых і сярэдніх навучальных установах.

...У раёне 23 клубы і дамы культуры, 60 бібліятэк, дзе налічваецца 150 тысяч экзэмпляраў кніг, працуе 21 кінаўстаноўка, узводзіцца ў райцэнтры шырокаэкранны кіназатр.

Брэсцкая вобласць.

КАНДРАЦЕНКА-ЛЕСІНУ Іраіду Уладзіміраўну, 1912 года нараджэння, шукае маці, якая жыве па адрасу: Мінск, Барысаўская вуліца, 17, кв. 1.

На здымку: справа — І. Ул. Кандраценка-Лесіна.

СІЛЬВОНСКАГА Георгія Іосіфавіча, 1922 года нараджэння, ураджэнца горада Жлобіна Гомельскай вобласці, шукаюць бацькі. Усіх, хто што-небудзь ведае аб яго лёсе, яны просяць напісаць на адрас рэдакцыі.

Лячэбныя воды пад Бабруйскам

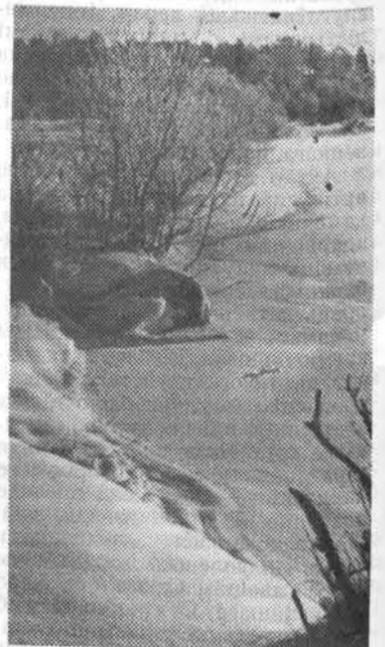
БАБРУЙСК. Яшчэ сто гадоў таму назад на тэрыторыі Бабруйска і яго ваколіц былі вядомыя крыніцы мінеральнай вады. Аднак для лячэбных мэт яе пачалі выкарыстоўваць толькі ў апошні час. У трыццатых гадах на ўсходняе горада была прабурана першая шчыліна, якая забяспечвала мінеральнай вадою санаторый Імя Леніна. Але запасы вады ў гэтай шчыліне рэзка скараціліся, ды і хімічны састаў яе не зусім задавальняў медыкаў. Вось чаму вясной 1961 года была праведзена разведка непасрэдна на тэрыторыі санаторыя. Геологі выявілі тут адразу два віды лячэбнай мінеральнай вады.

Як паведаміла старшы гідрагеолог разведвальнай партыі **Паліна Мікітаўна Дзімітрыева**, у верхніх глебавых пластах удалося выявіць пітную мінеральную ваду, якая знойдзе шырокае ўжыванне пры лячэнні страўнікава-кішэчных захворванняў. Гэта крыніца пакуль адзіная ў нашай рэспубліцы.

У больш нізкіх пластах змяной паверхні, прыкладна на глыбіні 320 метраў, выяўлены велізарныя запасы хларыдна-натрыевай вады. Паводле заключэння спецыялістаў, яе можна ўжываць для ваннаў пры лячэнні захворванняў нервовай сістэмы.

На месцах знойдзеных крыніц пачата ўжо бурэнне і збудаванне эксплуатацыйных шчылін.

Выяўленыя лячэбныя мінеральныя воды адкрываюць новыя перспектывы ў развіцці санаторыя імя Леніна. Ужо ў бліжэйшыя гады значна расшы-

Зімовы дзень. Фота П. Нікіціна.

РАДЫЁ

ДЛЯ ЗАХОДНЯЯ ЕУРОПЫ

Слухайце штодзённа нашы радыёперадачы па сярэнееўрапейскаму часу: на сярэдняй хвалі 227 метраў (ці 1 322 кілагерцаў) з 6 да 7 гадзін, з 16.00 да 17.00 і з 21.00 да 21.30;

на кароткай хвалі 30,83 метра (ці 9730 кілагерцаў) з 6 да 7 гадзін. Па нядзелях: на хвалях 30,83 метра і 227 метраў з 6 да 9 гадзін і з 10 да 13 гадзін; на сярэдняй хвалі 227 метраў з 16.00 да 17.00 і з 21.00 да 21.30.

НА БЕЛАРУСКАЯ МОВЕ

Па нядзелях — ад 8 гадзін да 8 гадзін 30 мінут па сярэнееўрапейскаму часу на хвалі 30,83 метра (ці 9730 кілагерцаў) і на сярэдняй хвалі 227 метраў.

ДЛЯ ЗША І КАНАДЫ

Слухайце штодзённа нашы радыёперадачы па нью-йоркскому часу з 19.30 да 20.30 на хвалях: 31,04 метра (ці 9665 кілагерцаў), 31,23 метра (ці 9665 кілагерцаў), 41,15 метра (ці 7290 кілагерцаў).

НА БЕЛАРУСКАЯ МОВЕ

Па суботам — ад 20 гадзін да 20 гадзін 30 мінут па нью-йоркскому часу на кароткіх хвалях: 31,04 метра (ці 9665 кілагерцаў), 31,23 метра (ці 9665 кілагерцаў), 41,15 метра (ці 7290 кілагерцаў).

НАШ АДРАС

Мінск, Ленінскі праспект, 77. Дом друку, пакой № 20. Для пільмаў: Мінск, паштовая скрынка № 14.

РЕДАКЦЫЙНАЯ КАЛЕГІЯ.